

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Ranke Viljer

Citation: Wied, Gustav: "Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968", i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179871709840/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

ESTER. At Du ikke skammer Dig for at skrive saadanne Bøger! Og de bliver værre og værre.

POVL. Det maa være en Sygdom hos mig ...

ESTER. Mig forlanger jeg ikke, at Du skal tage Hensyn til ... Men at Du ikke generer Dig over for mine Forældre!

POVL. (mod Portrætterne over Buffeten). Tilgiv mig histoppe ...

ESTER. (rejser sig forterret).

POVL. (lidt rørt). Kære, søde, lille, henrivende Ester, hvad skal de evige „Scener“ til ... Kom nu og vær rar, hører Du ...? Du bør lægge Dig lidt efter at forstaa Spøg ... Det er dog den Evne, der gør Livet taaleligt Og Du véd jo, at jeg holder meget af Dig.

ESTER. Jeg holder ogsaa meget af Dig ... Men jeg kan ikke lide Dig ...!

POVL. (leende). Meget godt! ... Men kom nu hen og spis ... Naa, Du vil maaske afvente Kartoflerne ..? (Spiser.) Nej, ser De, Deres lille Naade, hvis De havde gjort mig den Ære at læse min Bog ... for det har De jo ikke, vel?

ESTER. Nej! Gudskelov!

POVL. Nej ... men saa vilde De have indset, at den tværtimod er noget af det moralskeste, der længe har set Dagens Lys — selv om den ogsaa paa sine Steder behandler visse ophøjede Materier lidt spejfuldt.

ESTER. Ja, Du har altid haft en vis Evne til at haane selv de alvorligste Ting!

POVL. Blandt andet „Kærligheden“!

ESTER. Ja, ogsaa den Følelse, ja!

POVL. (smilende). Jeg er en *Bølgedæmper*, lille Ester!

ESTER ... Og jeg maa sige Dig, at det mere og mere gaar op for mig, at vi er i den Grad forskellige i vort Syn paa Tilværelsen, at vi vist aldrig nogen Sinde burde haft hinanden!

POVL. (leende). Det var da endelig en Udtalelse med Raison i! (Lidt drillende.) Men De kom dog tilbage, lille Frue ...

ESTER. Det var ikke min Skyld; det var mine Forældres.

Entréklokken ringer.

POVL. Der er vist Frida ... Skal vi saa være gode Venner en Timestid igen?